

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Petre Ionescu-Muscel. — *Umanizarea pedepselor.*
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, s. I.* — Succesiune. — Raport. Dispensă, (Tudora N. Bică cu Maria T. Dumitrescu).
Idem s. II. — Femea măritată. — Autorizație maritală. — Acțiune penală. — Parte civilă.
(Antip Cătărau cu Vasilica Belicov).
Curtea de Apel din București s. III. — Revizuire. — Miori. — Apărare vicleană. — Dovada dolului.
(Elisabeta Marineanu cu Antoaneta Marineanu).
Curtea de Apel din Iași s. II. — Biserică ortodoxă. — Intreținere. — Plata slujitorilor.
(Ministerul Cultelor cu Primăria Comunei Huși).
Tribunalul Ilfov s. I com. — Depozit neregulat. — Caracter. — Concordat preventiv.
(Dumitru Georgescu cu Banca Franco-Română și alta).
Jurisprudența străină
Bibliografie.

UMANIZAREA PEDEPSELOR

Prin umanizarea pedepselor nu trebuie a se crede că e vorba de deschiderea porților închisorilor și ca justiția penală să nu mai funcționeze.

Din contră, trebuie a se vedea rezultatul eficace pentru societate și condamnat, printr'o nouă concepțiune despre pedeapsă, concepțiune întemeiată pe studii experimentale.

În trecutul justiției penale s'au experimentat numeroase sisteme, unele având origina în supra-natural, ori în convingerea că, omul dotat fiind cu liberul arbitru — cu voie a făcut fapta pedepsită de lege. Și în mintea, nu numai a penalistului, dar a tuturor cari știu puțină carte —, se află note despre chinuitoarele pedepse de odinioară, ajungându-se la încheerea că, pedepsele de astăzi, în genere sunt mai umane.

Când stai și chiar numai ca spectator, la judecarea atâtor procese penale —, prin numărul lor prea mare pe deoparte, iar pe dealtă parte revolta contra infractorului, observi că, încă nu suntem în faza când avem o justiție penală prea umană.

Umanitate în justiția penală nu se înțelege a da numai pedepse ușoare — căci, dacă ești uman cu delinquentul periculos, — atunci ești neuman cu societatea, unde se va întoarce delinquentul spre a acționa în aceeași direcțiune condamnată de lege. În fața justiției penale, care prin angrenajul ei — e pusă în

mișcare după lege în procesul ce-l desbați — nu te prezinți decât rareori, cu teoriile emise asupra diverselor școli penale, că Pessina, ori Carraro, sau Prins — a spus așa, ori altfel.

Prin umanizarea justiției penale noi pricepem — un fel de individualizare a pedepsei, o reeducare a delinvenților ce pot fi îndreptați, sau completa izolare a acelor delinvenți, cari nu mai pot fi îndreptați. Pentru a se face acest lucru nu stă totul în reforme radicale, într'o revoluție în justiția penală, ci mai mult în sentimentul de dreptate și în grija organelor respective, ca atunci când judecă un proces penal să nu se orienteze numai decât după faptul material, ci să culeagă date asupra inculpatului, căci pe el îl judecă.

Un inculpat pedepsit, fără a fi avut în vedere pericolozitatea lui, pe care rareori o poate arăta delictul de care e acuzat, va fi condamnat ori prea puțin ori prea mult.

De aci curg consecințe dezastruoase: a) pentru cel condamnat prea puțin, pedeapsa nu-l reeducă, iar b) pentru cel condamnat prea mult, pedeapsa îl demoralizează. Și într'un caz, și într'altul pedeapsa nu e umană.

Apoi, în faza executării pedepsei, răul apare și măgrozav. — Sunt mulți condamnați la închisoare pentru fapte ce amenda ar fi fost suficientă. Aceștia ținuti în închisoare, măsoară vina lor în comparație cu alta de acolo, — adesea condamnați mai puțin decât eii deși au făcut delict mai mari, ori prezintă o pericolozitate mai accentuată. Ei bine, în felul acesta se creiază o credință dăunătoare: justiția nu are o aceeași măsură. În cei cu pedepse prea aspre — se sâdește ideea că, sunt nedreptățiți, îi înrăiesc, îi demoralizează, în felul acesta devenind niște delinvenți continui, după ispășirea primei pedepse.

Acestora, dacă dela început li-s'ar, fi dat o pedeapsă mai corespunzătoare lor, dacă li-s'ar fi dat o pedeapsă care să nu-i aducă în fața societății ca cei mai netreb-nici, ei și societatea ar fi mai în profit, s'ar readuce pe calea cea bună un om care altfel e un recidivist, care urât de justiție și societate are un singur loc de înțelegere, acela în mijlocul delinvenților.

Aceasta e istoria tuturor recidiviștilor. E o socoteală

poate nu bună, că primele instanțe de judecată — dau pedepse prea aspre, zicând că în apel li-se vor reduce.

În apel, procesul fiind odată discutat la prima instanță, nu prezintă întotdeauna o judecată completă și iarăș pedeapsa nu va fi corespunzătoare. O judecatorie de ocol a condamnat un minor la 7 luni închisoare, pentru un fapt ce s'ar fi putut obține chiar achitarea. Ce va putea ajunge acel minor? El în închisoare va observa pe recidiviști — pentru fapte mai grave poate — condamnați la mai puțin sau din închisoare minorul va eși format pentru a repeta delictul și mai mari. Nu este umană o astfel de pedeapsă.

Justiția penală funcționând mai cu atențiune și ținând seamă de consecințele ce ar decurge din fiecare condamnare — ar duce la umanizarea ei, ar feri societatea de cei răi și-ar reda societății pe cei cari pot fi îndreptați. Nu poate a fi corijat un condamnat, printr'o pedeapsă aspră, dacă el n'a meritat acea pedeapsă și nici îndreptat un periculos delinquent, printr'o pedeapsă ușoară.

Massa de delinvenți cuprinde 2 categorii:

a) Pe unii ce pedeapsa nu-i mai poate corija, comit delictul, cum bem fiecare apă când ne este sete. Acestora nu e uman a li se da pedepse aspre, căci chinu-ești o ființă omenească cu celula, etc. fără a avea rezultate. Acestora să li se dea izolarea, în cartiere de lucru, la câmp, etc. — spe a munci sub supraveghere. E metoda cea mai eficace, pentrucă ei vor avea un fel de libertate limitată, vor dormi în lagărele închisorii și după timp, nu după pedeapsă limitată, se va vedea, dacă ei s'au transformat.

b) Categoria 2-a o formează aceia dintre delinvenți cari hotărît se vor corija. Acestora să li se dea amenzi socotite în raport cu puțința lor de plată, căci amenda mare nu va da puțința să fie plătită și infractorul în loc să facă închisoare — va fura pentru a-și plăti amenda.

Despăgubirile civile să fie plătite întotdeauna și dacă condamnatul n'o va face, atunci să fie băgat în lagărele de muncă, iar plata lucrului lui — să fie dată celui păgubit. La fel și cu amenzile, când ele nu se plătesc, condamnatul să fie băgat în lagărele de muncă.

Lagărele de muncă — n'ar fi o noțiune atât de degradatoare, ca noțiunea de închisoare; ar fi una intermediară: între închisoare și libertate.

Ori, sistemul schițat ar avea darul de a reeduca o categorie dintre infractori, iar pe alta s'o depărteze de societate.

Rezultatele nu vor fi, cel puțin privite de departe, decât bune.

Încât astfel s'ar putea ajunge la individualizarea pedepsei și la umanizarea justiției penale.

Prof. Petre Ionescu-Muscel

Doctor în drept dela Univ. din Rome.
Membu coresp. la „Giustizia
penale Italian a“

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența de la 14 Octombrie 1929

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu, Prim-Președinte

Tudora N. Bică cu Maria T. Dumitrescu

SUCCESIUNE.—RAPORT.—DISPENSĂ.—DACA TREBUE SA REZULTE NUMAI DINTR'O CLAUZA EXPRESĂ.—ART. 751 COD. CIVIL

Dispensa de raport poate să rezulte nu numai dintr'o clauză expresă a actului, ci și în mod implicit, din felul cum donatorul a făcut liberalitatea în favoarea descendentului său, fiind suficient numai ca să se poată deduce neîndoios intențiunea donatorului ca liberalitatea să treacă peste partea creditară a beneficiarului.

No. 2181. — Admis după divergență recursul făcut de către Tudara N. Bică și N. Bică personal și ca soț pentru autorizare în contra sentinței Tribunalului Ilfov S. I cu No. [1638]928 în proces cu Maria T. Dumitrescu.

Curtea deliberând.

Asupra motivului IV de casare dedus din violarea art. 751 din codul civil¹⁾.

Considerând că din textul art. 751 cod. civ. rezultă facultatea pentru părintele care a făcut o liberalitate fiului său, sau altui descendent de a'l dispensa de obligațiunea raportului.

Considerând că din dispozițiunea acestui text de lege, după care descendentul donatar care vine la succesiune împreună cu frați sau surori, trebuie să raporteze tot ce a primit de la defunct prin dar „afară de cazul când donatorul a dispus altfel“, reese că dispensa de raport poate să rezulte fie dintr'o clauză expresă din act, fie implicit din modul cum donatorul a făcut liberalitatea în favoarea descendentului său, destul numai să se poată deduce în mod neîndoios că intențiunea lui a fost ca liberalitatea să treacă peste partea ereditară a beneficiarului.

Că, în cazul unei donațiuni deghizate sub forma unui contract oneros, ca în speță, nici nu se poate impune donatorului formalitatea unei mențiuni exprese de dispensă de raport în actul ce face, deoarece o asemenea mențiune ar releva că este vorba de o donațiune pe care el a voit să o ascundă recurgând la forma ce a întrebuintat.

Că deci numai prin violarea art. 751 cod. civ. tribunalul a respins cererea recurentei de a considera donațiunile ce i s'au făcut de defunct ca o dispensă de raport pe motivul greșit în drept, că în sistemul codului civil român dispensa de raport trebuie făcută în mod expres.

Că deci și acest motiv de casare fiind întemeiat, recursul urmează a fi admis, fără a mai fi nevoie de examinarea restului de motiv și a se casa sentința

atacată cu recurs, cu trimitere la aceeași instanță pentru ca judecând din nou, să examineze și să se pronunțe asupra testamentului invocat de recurentă cum și a cerceta dacă din donațiunile deghizate făcute de defunctă recurentei rezultă sau nu dispensă de raport.

Pentru aceste motive, casează.

¹⁾ Motivele de casare 1, 2 și 3, fără interes jurisprudențial.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 4 Octombrie 1929

Președinția D-lui Al. Dem. Oprescu, consilier

Antip Cătărașu cu Vasilica Belicov

FEMEIE MĂRITATĂ. — AUTORIZAȚIE MARITALĂ. — NECESITATEA EI CÂND BEMEIA ESTE CONSTITUITĂ PARTE CIVILĂ ÎNTR-O INSTANȚĂ PENALĂ. — DACĂ TREBUE REPETATĂ ÎN INSTANȚA DE APEL. — ART. 197 ȘI 198 COD. CIVIL.

Din contextul art. 197 și 198 cod. civil, rezultă că în caz când femeia este aceea care urmărește în materie penală, adică are calitatea de parte civilă, autorizația soțului este necesară; odată ce însă această autorizațiune a fost dată la prima instanță, numai este nevoie de o nouă autorizare sau de abilitare în instanța de apel întru cât se înțelege că acea autorizațiune s'a dat în mod nelimitat și cât timp soțul nu și-a manifestat voința contrarie de ași retrage autorizațiunea dată la început.

No. 6271. — Respins recursul făcut de Antip Cătărașu în ceea ce privește despăgubirile civile la care a fost condamnat prin sentința corecțională cu No. 1139/929 a Tribunalului Dorohoi în proces cu Vasilica Belicov.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de Antip Cătărașu, contra sentinței corecționale No. 1139/929 a Tribunalului Dorohoi prin care a fost condamnat pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 239 al I. c. p. la trei luni de zile închisoare corecțională precum și la plata de lei 10.000 despăgubiri civile către partea civilă, Vasilica Belicov, asupra motivului de casare: „Violarea art 197 c. civil. Exces de putere“.

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că înaintea Tribunalului ca instanță de apel, recurentul a susținut pe cale de incident că, apelul făcut de partea civilă Vasilica D. Belicov urmează a fi considerat ca nul întrucât nu este semnat și de soțul său, deci nu ar fi avut autorizație maritală de a face acel apel; că acest incident a fost respins de Tribunal ca nefiind fondat, motivând între altele, că soțul acesteia a fost introdus în cauză și citat atât la prima instanță unde a fost prezent cât și în apel în fața Tribunalului și că deci nu mai are nevoie de o nouă autorizare;

Având în vedere că prin motivul de casare se susține de recurent că instanța de fond a violat dispoz. art. 197 c. civ. comițând și un exces de putere, în-

trucât greșit s'a sesizat cu judecarea apelului părții civile, Vasilica Belicov, acest apel nefiind semnat și de soțul său era nul.

Considerând că, în lipsa unei reguli în procedura penală, din disp. art. 197, c. civ. rezultă norma generală că femeia măritată nu poate sta în judecată, decât numai cu autorizațiunea bărbatului, cu singura excepțiune prevăzută în art. următor 198, și anume atunci când femeia măritată este urmărită în calitate de pârîtă în materie represivă, caz când nu i se mai cere autorizarea maritală.

Că din contextul celor două articole de mai sus rezultă că, în caz când femeia este aceea care urmărește în materie penală, adică are calitatea de parte civilă, autorizațiunea soțului este necesară.

Considerând că interesul ce femeia are ca parte civilă într'un proces penal este de ași valorifica pretențiunile sale civile, adică de ași exercita și susține acțiunea privată rezultată din acțiunea publică și care are drept scop repararea daunelor suferite.

Că de aci rezultă că odată dată la prima instanță autorizațiunea de care are nevoie, adică de ași valorifica pretențiunile civile, nu mai este nevoie de o nouă autorizare sau de abilitare în instanța de apel, întru cât s'a înțeles a se da acea autorizare în mod nelimitat, deci indiferent de fazele prin care ar trece procesul, cu alte cuvinte pentru toate instanțele atâta timp cât acele pretențiuni nu sunt încă satisfăcute și cât timp soțul nu și-a manifestat voința contrarie de a-i retrage autorizațiunea dată la început.

Considerând că în speță, după cum s'a arătat mai sus, Tribunalul constatând că odată cu partea civilă Vasilica Belicov a fost citat și prezent și soțul acesteia la prima instanță, deci partea civilă a fost abilitată în acest mod încă de la început, cu drept cuvânt instanța de apel a socotit că susținerea recurentului nu este intemeiată și să o respingă ca atare.

Că de alt-fel, chiar în ipoteza când soția ca parte civilă n'ar fi fost reprezentată, asistată sau autorizată de cei în drept, încă anularea actelor făcute în atare condițiuni, nu poate fi cerută de cât de cei incapabili și de reprezentanții lor, iar nici de cum nu poate fi propusă de celelalte părți din proces, ca în speță de inculpat după ce actul s'a efectuat, fiindcă măsurile de protecțiune ale incapabililor sunt create în favoarea lor și deci nu produc prin nerespectarea lor decât nulități relative.

Că așa fiind, motivul de casare formulat cu privire la despăgubirile civile este neintemeiat și ca atare recursul urmează dia acest punct de vede a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în restanță a-i trimite cât mai neîntârziat costul abonamentului rămas neachitat.

Tabla de materii se trimite abonaților în curent cu plata abonamentului fără altă plată suplimentară.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 9 Aprilie 1950

Președinția D-lui Aurel Bogdan, președinte

Elisabeta Marineanu cu Antoaneta Marineanu

REVIZUIRE.—MINORI.—APĂRARE VICLEANĂ FĂCUTĂ PRIN ÎNSĂȘI ACȚIUNEA INTRODUCȚIVĂ.—ART. 291 PR. CIVILĂ

REVIZUIRE.—ACȚIUNE ÎN JUSTIȚIE.—APĂRARE FĂCUTĂ CU VICLEȘUG.—CÂND CONSTITUIE NUMAI O APĂRARE INCOMPLECTĂ.—ART. 291 PR. CIVILĂ

REVIZUIRE.—MINORI.—APĂRARE VICLEANĂ.—DACĂ TREBUE FĂCUTĂ DOVADA DOLULUI.—ART. 291 PR. CIVILĂ.

1° O apărare cu viclenie a drepturilor minorilor, care potrivit art. 291 pr. civilă, să poată da loc la revizuire, este nu numai aceea care se face în cursul procesului, cu ocazia debaterilor, ci și cea care stă scrisă în acțiunea introductivă, de oare-ce prin introducerea acțiunii în fața unei instanțe, se face primul pas în susținerea sau apărarea unor drepturi pe cari cineva le invoacă, și justiția urmează a se pronunța în privința lor numai în marginea în care ele au fost formulate prin acțiune.

2° Când legiuitorul procedurii civile de la 1900, a suprimat cazul de apărare incomplectă de la beneficiul dreptului de revizuire acordat minorilor, a înțeles să suprima numai acele cazuri în cari apărarea ce s'ar fi făcut minorilor nu ar fi cuprins toate punctele deduse în judecată, toate motivele, sau toate actele importante cari ar fi putut înrăuri asupra soluției procesului, iar nu și cazurile în cari cei chemați să apere drepturile minorilor în loc de a le reclama în integritatea lor, s'au mărginit a pretinde și valorifica în justiție o parte numai din acele drepturi.

3° În materie de revizuire, viclenia poate rezulta implicit din chiar faptul nesocotirii drepturilor minorului de către cei chemați să-l apere, în acțiunile pe cari aceștia le introduc, sau în apărările pe cari le fac înaintea justiției, fără ca minorul devenit major, să fie ținut în cererea de revizuire să facă dovada materială a dolului săvârșit de către cei chemați să-l apere, în concert cu terțiul în pricina căruia trebuia apărat-

No. 226. — Admise cererile de revizuire făcute de către Elisabeta Marineanu în proces cu Antoaneta Marineanu.

S'au ascultat D-nii avocați Nicolae Alexandrescu pentru reclamant în cererile de revizuire și Dem. Răsuceanu pentru pârâtă.

Curtea,

Asupra cererilor de revizuire făcute de către Elisabeta Andrada Marineanu cu petițiunile înregistrate la No. 1968 și 1969 din 10 Martie 1927, în contra deciziunilor civile ale acestei Curți cu No. 270/920 și 66/922 date asupra apelurilor făcute de

Elena Tomescu, în calitate de tutoare legală a minorei Elisabeta Marineanu, reclamanta de azi, în contra sentinței Trib. Ilfov S. I civ. cor. cu No. 801/920.

Având în vedere actele dela dosar, susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că, în fapt, se constată următoarele:

În anul 1916, în timpul campaniei, Marin Marineanu, tatăl reclamantei, a încetat din viață pe front, lăsând un testament olograf, prin care dispunea în favoarea fiicei sale Elisabeta, născută din prima sa căsătorie cu Elena Tomescu, valoarea construcției din Str. Stelea No. 16, iar imobilul din Str. Mihail Cogălniceanu No. 41, cum și restul averii sale, îl testează soției sale din urmă, Antoaneta Marineanu, cu condițiune de a plăti legatele și dobânzile, instituind-o în acelaș timp și executoare testamentară.

La 9 Iunie 1920, Elena Tomescu, prima soție a lui Marineanu, în calitate de tutoare legală a minorei sale fiice Elisabeta Marineanu, întentă acțiune de eșire din indiviziune în contra moștenitoarei testamentare Antoaneta Marineanu, a doua soție a defunctului, cerând ca Tribunalul să ordone eșirea din indiviziune asupra imobilului din București, Str. M. Cogălniceanu No. 41 și să atribue minorei jumătate din acest imobil, întrucât defunctul nu putea prin testament să atingă rezerva de 1/2 din avere, cuvenită fiicei sale;

Această acțiune respinsă ca nesusținută de Tribunal, este admisă de Curte prin deciziile No. 270/920 — de admiterea în principiu — și 69/922, care stabilește activul net al succesiunii și părțile ce se cuvin în această succesiune minorei Elisabeta Marineanu fiică și Antoaneta Marineanu soție de a doua a defunctului.

În contra deciziunii 69/922, tutoarea legală a minorei Elisabeta Marineanu, a făcut recurs la Inalta Curte care a casat în parte această deciziune trimitând afacerea spre o nouă judecare la Curtea de Galați, a cărei decizie este însă de asemenea casată în urma recursului făcut de astă dată de către Antoaneta Marineanu.

Cum casarea a avut loc numai în parte pentru anumite motive, lucru a rămas judecat definitiv între părți cu privire la întinderea dreptului minorei Elisabeta Marineanu la 1/2 din succesiunea defunctului său tată, așa că, asupra acestei chestiuni Curtea de trimitere nu va putea aduce nici o modificare.

Devenind însă majoră, Elisabeta Marineanu introduce cererile de revizuire asupra cărora Curtea are astăzi a se pronunța, pretinzând că a fost apărată cu viclenie de către tutoarea sa legală Elena Tomescu, de oarece potrivit art. 939 cod. civil, drepturile sale în succesiunea defunctului său tată nu erau numai de jumătate, cum s'a reclamat de

tutoare prin acțiune, ci de trei pătrimi.

Considerând că, deși potrivit art. 841 cod. civil, când testatorul lasă un singur copil legitim, rezerva acestuia este de jumătate din averea dispărutului, totuși, întrucât potrivit art. 939 cod. civil, defunctul Marineanu nu putea testa în favoarea celei de a doua soție a sa Antoaneta, decât o pătrime din avere, drepturile minoarei Elisabeta în succesiune erau de trei pătrimi.

Având în vedere că, Antoaneta Marineanu se opune însă la admiterea cererii de revizuire invocând art. 291 pr. civ., potrivit căruia susține, că, minorii nu pot face cerere de revizuire decât atunci când nu au fost apărați de loc sau au fost apărați cu viclenie asupra capătului sau capetelor de cerere aduse în judecată, ori, susține pârâta, din moment ce tutoarea legală a reclamat prin acțiune numai jumătate din avere, ceea ce i s'a admis, nu mai poate face astăzi cerere de revizuire.

Considerând că, în sensul art. 291 pr. civ., apărarea cu viclenie a drepturilor minorilor poate fi nu numai cea care are loc în cursul procesului cu ocaziunea debaterilor, ci și cea care este scrisă în acțiunea introductivă, de oarece prin introducerea acțiunii în fața unei instanțe se face primul pas în susținerea sau apărarea unor drepturi pe cari cineva le invoacă, și justiția urmează a se pronunța în privința lor, numai în marginea în care ele au fost formulate prin acțiune.

Având în vedere că, pârâta mai invoacă pentru a respinge cererea de revizuire a reclamantei, că, chiar dacă s'ar admite că viclenia în sensul art. 291 pr. civilă, ar putea să rezulte din chiar modul în care se afla formulată o acțiune, încă în speță nu poate fi vorba de o „viclenie“, ci cel mult de o apărare incompletă, ori legiuitorul dela 1900 a suprimat dreptul de revizuire și pentru cazul de apărare incompletă.

Considerând că, atunci când legiuitorul procedurii civile dela 1900 a suprimat cazul de apărare incompletă dela beneficiul dreptului de revizuire acordat minorilor, a înțeles să suprimă numai acele cazuri în cari apărarea ce s'ar fi făcut minorilor, nu ar fi cuprins toate punctele deduse în judecată, toate motivele, sau toate actele importante, cari ar fi putut înrâuri asupra soluției procesului, iar nu și cazurile în cari cei chemați să apere drepturile minorilor în loc de a le reclama prin acțiune în integralitatea lor s'au mărginit a pretinde și valorifica în justiție, o parte numai din acele drepturi.

Având în vedere că, o ultimă apărare pe care pârâta o face față de cererea de revizuire a reclamantei este cea că, în speță, nu se face, în tot cazul, cu nimic dovada vicleniei pe care tutoarea ar fi întrebuințat-o.

Considerând că, într'adevăr, viclenia înseamnă dol și după dreptul comun dolul trebuie dovedit de cel care-l invoacă, însă în această materie cu totul specială a revizuirii, reglementată de codul proce-

durei civile, nu-și pot primi aplicarea principiile generale cu privire la dol dela materia contractelor, căci ar fi imposibil ca minorul devenit major, să poată face proba materială a dolului săvârșit, la o epocă când dânsul era minor, de către cel chemat să-l apere, în concert cu terțiul în potriva căruia trebuia apărat, astfel că, în materie de revizuire, viclenia poate rezulta implicit din chiar faptul nesocotirii drepturilor minorului de către cei chemați de lege să-l apere, în acțiunile pe cari aceștia le introduc sau în apărările pe cari le fac înaintea justiției.

Că, deci, faptul unui tutore de a pretinde într'o acțiune de împărțeală mai puțin decât partea care se cuvine după lege minorului, a cărui apărare este trimes să o facă, constituie prin el însuși o apărare cu viclenie care potrivit art. 291 pr. civilă poate da loc la o cerere în revizuire.

Având în vedere că, în speță, după cum s'a arătat mai sus, dreptul minoarei Elisabeta Marineanu în succesiunea tatălui său fiind de trei pătrimi, iar tutoarea sa legală cerând în justiție să i se recunoască acesteia dreptul numai la jumătate din succesiune, a făcut o apărare vicleană care îndrătuiește astăzi pe minoara devenită majoră, ca în conformitate cu dispozițiunile art. 291 pr. civilă, să ceară revizuirea.

Având în vedere că, dacă cu privire la acest drept pârâta Antoaneta Marineanu pretinde că se poate apăra invocând legea măsurilor excepționale din 1915, instanța chemată să judece din nou procesul rămâne să se pronunțe.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier S. Rădulescu, admite, etc.

Semnați: *Aurel Bogdan, N. Racoviceanu, S. Rădulescu.*

CURTEA DE APEL DIN IAȘI S. II-a

Audiența de la 15 Martie 1930

Președinția D-lui Adam Bercea, consilier

Ministerul Cultelor cu Primăria Comunei Huși

BISERICA ORTODOXA. — ÎNȚEȚINERE. — PLATA [FUNCTIONARILOR BISERICESII]. — ART. 19, 20 ȘI 21 DIN LEGEA DE ORGANIZARE A BISERICII ORTODOXE. — ART. 30 DIN LEGEA CLERULUI MI-REAN. — ART. 234 DIN LEGEA PENTRU UNIFICAREA ADMINISTRATI-VĂ DE LA 14 Iunie 1925.

Cu toate că legea pentru unificarea ad-ministrativă din 14 Iunie 1925, prevede prin art. 234 că în cheltuelile obligatorii ale co-munelor intră și cele pentru plata persona-lului bisericesc și întreținerea localurilor bi-sericești, totuși această dispoziție vagă, cu-prinsă într'o lege promulgată abia la interval de o lună de la promulgarea legii pentru or-ganizarea bisericii ortodoxe din 1925 nu poate modifica dispozițiile categorice ale acestei

legi speciale, care prin art. 19, 20 și 21 abrogă art. 50 din vechea lege a clerului mirean și creiază venituri proprii bisericilor cari să servească la întreținerea lor și la plata funcționarilor bisericești și care la caz de neajungere se completează de Stat prin Ministerul cultelor.

No. 54 Respins recursul făcut de către Ministerul Cultelor în contra sentinței cu No. 72/929 a Tribunalului Huși în proces cu Primăria Comunei Huși.

S'au ascultat D-nii avocații Gall pentru Ministerul recurent și și Florin Sion pentru Primăria intimată.

Curtea,

Văzând că din lucrările din dosar și concluziunile părților rezultă următoarele :

Prin procesul-verbal de sechestru No. 935 din 22 Noembrie 1927 al Percepției Circ. I. Huși, s'a sechestrat zecimile care se cuvin comunei Huși din încasările pe anul 1927 pentru suma de 370.680 lei, plata personalului bisericesc și întreținerea bisericilor pe anul 1926 și 1927.

Contra acestui sechestru s'a făcut contestație de Primăria comunei Huși, la Administrația financiară Fălciu care cu decizia No. 13769/928, a Administrației financiare a fost respins.

Contra deciziunii No. 13769/928 s'a făcut apel de Primăria Huși la tribunalul Jud. Fălciu, care prin sentința No. 72/929, a admis apelul făcut de primăria Huși și a anulat procesul-verbal de sechestrare No. 935/927 al percepției Circ. I. Huși.

Că, pentru a admite acest apel, Tribunalul a motivat că potrivit art. 234 din legea administrativă, Primăriile sunt obligate să înscrie în bugetul anual, cheltuielile pentru plăta personalului bisericesc. Că potrivit art. 25 și 42 din legea de organizare a bisericilor ortodoxe române, Statul va pune la dispoziția bisericii române sumele necesare pentru plata personalului bisericesc, și în speță întrucât nici Ministerul de Interne care aprobă bugetul, nici Primăria Huși, n'au fost sesizate de o asemenea cerere, pentru ca părțile să facă uz de dispozițiile art. 234 din legea administrativă,—apelul făcut de Primăria Huși rămâne fondat. Contra acestei sentințe Ministerul Cultelor declară recurs cu motivele arătate mai sus.

Văzând că în legea din 4 Maiu 1925 pentru organizarea bisericilor ortodoxe române, se prevede prin dispozițiunile art. 4—19, 20, 25, 46, că Biserica ortodoxă română își reglementează, conduce și administrează, prin organele sale proprii și sub conducerea Statului afacerile sale religioase și culturale, fundamentale și episcopicești — și controlul il are Ministerul Cultelor. Cheltuielile pentru întreținerea cultului, a slujitorilor și așezămintelor bisericești se vor acoperi în primul rând din propriile sale mijloace, create și administrate prin organele reprezentative și executive ale diferitelor ei părți constitutive. — În scopul arătat mai sus Ministerul Cultelor pune la dispoziția Bisericii toate averile, fondurile și fondațiunile care aparțin diferitelor ei părți constitutive spre a fi repartizate acestora. Administrarea

acestor averi și fonduri se face de organele respective sub supravegherea autorităților bisericești superioare.

Iar Statul la cerere prin Ministerul Cultelor pune la dispoziția Bisericii sumele necesare pentru a completa veniturile clerului și plata funcționarilor bisericești și pentru a acoperi și alte lipsuri.

Că toate legile și regulamentele contrarii acestei legi și statutului ei sunt și rămân abrogate.

Văzând că aceste dispoziții din legea de organizare a bisericilor ortodoxe nu a schimbat cu totul dispozițiunile prevăzute de art. 50 din legea clerului mirean după care plata personalului bisericesc al întreținere bisericilor cu cele necesare cultului divin cum și a întreținerei localurilor se dedea în seama comunelor. — În adevăr, prin legea de organizare a bisericilor ortodoxe se creiază venituri proprii bisericilor, care servesc la plata funcționarilor bisericești și întreținerei și la caz de neajungeri din veniturile proprii se completează de Stat prin Ministerul Cultelor, deci schimbă cu totul dispozițiile legii clerului mirean care prin art. 50, aceste cheltuieli se dedeau numai în seama comunelor, — prin urmare legea bisericilor ortodoxe reglementând altfel plata personalului bisericesc de cât cum se prevede în legea clerului mirean prin dispozițiile art. 50, acest text rămâne abrogat față de dispozițiile art. 19—20, 21 din legea de organizare a bisericilor ortodoxe.

Văzând că în legea din 14 Iunie 1925 pentru unificarea administrativă, se prevede prin art. 234 că în cheltuielile obligatorii ale comunelor ar fi între altele și acele pentru plata personalului bisericesc, și pentru întreținerea localurilor necesare administrației bisericești.

Că după această dispozițiune cuprinsă în legea administrativă ar urma că e contrară dispozițiilor cuprinse în legea de organizare a bisericilor ortodoxe, ori legea administrativă a fost promulgată la 15 Iunie 1925 deci la o lună dela promulgarea legii de organizare a bisericilor ortodoxe și e imposibil de admis ca o simplă dispozițiune cuprinsă în legea administrativă să schimbe toată economia legii de organizare a bisericilor ortodoxe, care este o lege specială.

În adevăr, prin legea de organizare a bisericilor ortodoxe se creiază fonduri proprii bisericilor, se institue organe pentru administrarea acestor fonduri, veniturile acestor fonduri se destinează pentru plata personalului bisericesc și numai la caz de neajungere intervine Statul, prin legea administrativă date în sarcina comunelor. Aceste prevederi ale legii bisericești nu pot fi considerate ca abrogate prin o vagă dispoziție cuprinsă în legea administrativă, în care nu se menționează nimic relativ la dispozițiunea cuprinsă în legea de organizare a bisericii ortodoxe care este o lege specială.

Că deci dispozițiunile art. 50 din legea clerului mirean fiind abrogate, rămânând în vigoare dispozițiunile art. 19—20 și 21 din legea de organizare a bisericilor ortodoxe și dispozițiunile art. 234 legea de organizare administrativă, nu abrogă dispozițiunile prevăzute din legea de mai sus, Tribunalul nu a violat nici un text de lege prin o bună aplicare a art. 19—20 și 21 din

legea organizării bisericilor ortodoxe și 234 din legea administrativă, a admis contestația făcută de Prim. Huși anulând procesul-verbal de sechestrul aplicat de Ministerul Cultelor.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnații : A. Bercea, N. Gane, Em. Dragomir.

TRIBUNALUL ILFOV S. I. COM.

Audiența din 10 Martie 1930

Președinția D-lui Mihail Grădișteanu, Judecător.

Demetru Georgescu cu Banca Franco-Română s. a.

DEPOZIT NEREGULAT. — CARACTER. — CONCORDAT. PREVENTIV. — APLICAȚIUNE.

În contractul de depozit regulat, deponentul rămânând proprietarul lucrului, depozitarul este obligat să-i restituie același lucru deponentului, pe când în contractul de depozit neregulat, depozitarul fiind obligat să restituie nu aceleași lucruri, ci lucruri de aceeași specie, calitate și cantitate, deponentul este creditorul depozitarului, iar în caz de concordat preventiv al acestuia, deponentul vine la concordat ca orice creditor, pentru cota stabilită prin concordat.

Sent. No. 394. Respingsă acțiunea făcută de Demetru Georgescu

Tribunalul,

Asupra acțiunii introdusă de Demetru Georgescu, domiciliat în București, Str. Gh. Palade No. 54, prin care cheamă în judecată pe Banca Comercială Italiană și Română, societate anonimă, prin reprezentanții ei legali, cu sediul în București, str. Bursei No. 5, pentru a fi obligată la restituirea titlurilor arătate în acțiune, cum și la plata sumei de lei 100.000 ca daune;

Având în vedere actele din dosar, susținerile părților și concluziile scrise depuse la dosar;

Având în vedere că, în fapt, se constată următoarele:

„Reclamantul Demetru Georgescu, prin scrisoarea din 27 Noembrie 1928, depune la Banca Franco-Română 200.000 lei în efecte, scrisuri funciare urbane și rurale 5%, cu obligația pentru Banca Franco-Română, ca după termenul de un an, să restituie aceiaș valoare nominală de rentă, cu cupoanele arătate în scrisurile depuse. În post-scriptul scrisoarei se mai adaugă că, dacă vreun înscris iese la sorț, depunătorul este în drept să-l încaseze, rămânând obligat să-l înlocuiască cu altul de aceeași natură. Banca Franco-Română, prin scrisoarea din aceeași zi, acceptă oferta depunătorului. Pentru aceste depuneri, depunătorul primește o dobândă de 4% pe an. De asemenea și cupoanele efectelor depuse, tot reclamantul le încasează. Efectele acestea împreună cu altele, Banca Franco-Română prin contractul din 7 Martie 1929, le gajează Băncii Italiană și Română. Aceasta nefiind plătită la ter-

men, a cerut Tribunalului vânzarea gajului. Contra ordonanței de vânzarea gajului, reclamantul a introdus contestație, introducând și acțiunea în revendicare de față. Între timp Banca Franco-Română, care avusese anterior un moratoriu, a făcut cerere pentru a obține un concordat preventiv și acest Tribunal i-a admis în principiu cererea“.

Având în vedere că, reclamantul, pe baza faptelor astfel expuse, a susținut că el a constituit un depozit Băncii Franco-Română; că, rezultă acest lucru din scrisoarea trimisă de el Băncii; din post-scriptul acestei scrisori, cum și din acceptarea Băncii; că, stabilindu-se acest depozit, Banca Franco-Română urmează a fi obligată să-i restituie înscrisele depuse.

La aceste susțineri, pârâta Bancă Franco-Română a obiectat, că, depunerea făcută nu constituie un depozit regulat, ci un depozit neregulat; că, rezultă aceasta din faptul că, Banca Franco-Română s'a obligat să restituie titluri de aceeași valoare; apoi mai rezultă și din faptul, că, reclamantul mai primea și dobândă pentru această depunere; că, în cazul depozitului neregulat, deponentul nu mai este proprietar al lucrului depozitat, ci numai creditorul valorii, astfel că, acesta nu mai poate să aibă acțiunea în revendicare;

Având în vedere că, acestea fiind faptele litigiului și susținerile părților, urmează să examinăm chestiunile discutate;

Considerând că, în contractul de depozit, depozitarul se obligă să-i restituie în natură deponentului, lucru ce face obiectul contractului; că, nu acest caracter îl are contractul de depozit neregulat; că, în acest contract, depozitarul nu trebuie să-i restituie deponentului decât lucruri de aceeași specie, calitate și cantitate;

Considerând că, din aceste caractere, pe care le are contractul de depozit regulat și neregulat, rezultă că la contractul de depozit regulat, deponentul rămâne proprietarul lucrului dat în depozit; că, în situația aceasta deponentul poate să aibă o acțiune în revendicare; că, în cazul însă al depozitului neregulat, deponentul neputând să ceară același lucru, ci lucruri de aceeași specie, calitate și cantitate, el nu mai este proprietarul lucrului, ci numai creditorul depozitarului; deponentul deci nu mai poate să aibă acțiunea în revendicare, iar dacă depozitarul se găsește într'un concordat preventiv, deponentul vine la concordat ca orice creditor, pentru cota stabilită prin concordat;

Având în vedere că, în speța de față, se constată că reclamantul n'a contractat cu Banca Franco-Română un depozit regulat, ci un depozit neregulat; că, rezultă acest lucru din faptul, că, în scrisoarea-ofertă din 27 Noembrie 1928, a reclamantului și acceptată de Banca Franco-Română, aceasta s'a obligat să restituie nu aceleași titluri, ci titluri de o valoare nominală egală; că, de asemenea depozitul neregulat rezultă din faptul, că, Banca Fran-

co-Română, plătea o dobândă pentru acest depozit; or, dacă Banca Franco-Română plătea o dobândă, aceasta o făcea, fiindcă și ea se folosea de aceste titluri, putând să le constituie în gaj, să le dea ca garanție la vreo licitație publică, etc.;

Că, dacă în post-scriptul scrisorii din 27 Noembrie 1928, reclamantul a mai adăugat, că, înscrierile, care iese la sorț, le va încasa acesta, fiind obligat să le înlocuiască cu altele de aceeași valoare, prin aceasta nu s'a schimbat caracterul convențiunii, fiindcă nu s'a schimbat obligația Băncii Franco-Română, ca la sfârșitul contractului, nu aceleși titluri să fie restituite, ci titluri de o valoare egală;

Că, înțelesul ce se degajează din acest post-script, și care dă sens întregii convențiuni, este că, dacă titlurile se află în mâna Băncii Franco-Română, aceasta trebuie să-i restituie reclamantului titlurile eșite la sorț, pentru ca acesta să le înlocuiască cu altele de aceeași valoare, iar dacă aceste titluri nu se află în mâna Băncii, fiindcă aceste titluri au fost individualizate cu ocazia formării convențiunii părților, în cazul eșirii lor la sorț, Banca Franco-Română trebuia să-i restituie reclamantului valoarea nominală, cu care aceste titluri eșeau la sorț, rămânând obligat reclamantul să le înlocuiască cu titluri de aceeași valoare;

Că, deci, din cele expuse rezultând că, între părți nu a intervenit un contract de depozit regulat, ci un contract de depozit neregulat, și că, pe baza unui asemenea contract reclamantul nu poate să ceară restituirea titlurilor date în depozit, ci numai restituirea unor înscrisuri de aceeași valoare, în cazul acesta acțiunea acestuia, ca să-i fie restituite aceleși titluri, aflate cu ocazia constituirii depozitului neregulat, se găsește nefondată și se respinge în consecință.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude Hariton Udrea, respinge acțiunea.

Semnați: *Mihail Grădișteanu, Hariton Udrea.*

JURISPRUDENȚA STRAINA

Solidaritate. 1°.—*Casație.—Motive noi.—Condamnare solidară în primă instanță.—Concluzii pentru confirmarea hotărârii.—art. 1202 c. civ. fr. 1041 c. civ. român.*

2°.—*Materie comercială.—Condamnare împreună.*

1° Nu este nouă înaintea Curții de casație motivul tras din lipsa de solidaritate în condamnările pronunțate contra diverși debitori, atunci când tribunalul de comerț pronunțând această solidaritate reclamantul în recurs a conchis în apel la confirmarea pur și simplu a acestei hotărâri.

2° Dacă, după art. 1202 c. civ. (1041 c. civ. r.), solidaritatea nu se presupune, acest text este fără aplicațiune în materie comercială, unde, în lipsa unei convențiuni contrare sau a unor circumstanțe constatate

de judecătorii fondului, solidaritatea între debitori este de regulă.

Urmează deci a fi casată decizia care refuză să aplice unei obligațiuni comerciale principiul solidarității, pentru motivul că solidaritatea ne putând a se presupune nu este locul decât la condamnarea împreună a vânzătorilor originali și a cesionarilor.

Cas. civ. fr., 16 Iulie 1929. Rep. gen. Strey, 11 cah. 1920, 1, 380

Notă. — Motivul tras din solidaritate este nouă înaintea Curții de Casație, și prin urmare neadmisibil dacă condamnarea solidară fiind pronunțată în primă instanță, nu rezultă din concluziunile puse în apel că motivul a fost invocat înaintea judecătorului de al 2-lea grad (Cas. fr. 7 Ian. 1913, S. 1913. 1. 200; Id. 25 Ian. 1927. S. 1929. 1. 179). Altfel este și motivul devine admisibil când, fie în mod expres, fie implicit, motivul deciziunii relativ la solidaritate — sau la lipsa de solidaritate — a fost repus în chestiune înaintea Curții de apel (Cas. fr. civ. 27 Aprilie 1920. S. 1921. 1. 170 și nota).

Acesta era cazul în speță, în care Tribunalul pronunțând o condamnare solidară, reclamantul în recurs puse în apel concluzii pentru confirmarea pur și simplu a hotărârii. Aceste concluzii tinzând implicit la menținerea solidarității pronunțate, reclamantul putea, deoarece decizia înlăturase solidaritatea, să invoace înaintea Curții de casație motivul tras din lipsa de solidaritate.

2) Jurisprudența decide că art. 1202 c. civ. fr. (1041 c. civ. rom.), după care solidaritatea nu se presupune, e inaplicabil în materie comercială, unde solidaritatea între debitori se justifică prin interesul comun al creditorului care îl îndeamnă să contracteze, și al debitorului, căruia i se mărește creditul. (Cas. fr. 20 Oct. 1929. S. 1929, 1. 104 și nota d-lui M. Hamel.

Asupra efectelor solidarității în privința raporturilor dintre creditor și debitori, a se vedea „Tratatul de drept civil român” de d-nii C. Hamangiu, Roseti Bălănescu și Al. Băicoianu V. II, No. 966—967, pag. 690 și 691.

S. R.

BIBLIOGRAFIE

A apărut: **Codul de procedură penală** (art. 1—246 adnotat cu întreaga jurisprudență română la zi, de *Const. G. Rătescu*, președintele Inaltei Curți de casație și justiție secțiunea II și *N. Pavelescu*, consilier de curte de apel, asistent al Cureții de casație și justiție secțiunea II. — Prețul 500 lei

A apărut: **Manualul curților cu jurați** întocmit de *Const. G. Rătescu* Președintele Inaltei Curți de Casație și Justiție Secțiunea II. În colaborare cu *N. Pavelescu* Consilier de Curte de Apel, asistent la Inalta Curte de Casație și Justiție.

Cuprinsul: Art. 246—403 proc. penală, cu jurisprudența la zi a Inaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiunea II, cu trimiteri la doctrina și jurisprudența franceză. — Regulamentul Curților cu jurați. — Tablou de audiență, formulare de chestiuni, procesul verbal de audiență, procesul verbal dresat de Grefier conform art. 284 p. penală și cuprinsul deciziei Curții. — Textele care reglementează Procedura înaintea Curților cu jurați în Bucovina.

Prețul lei 400